

Apajegy

részletek

A lépcsőház bűzlik a földszinten a bevásárlókocsiban gyűlő üres sörösüvegektől, a másodikon lakó nyanyától, aki mellett el kell surranni, különben a végtelemségig kell várnod, míg leér a lépcsőn, és a harmadikon lakó Schalke-drukker koszos korcsától. Amíg fölvenszolom magam és a hátizsákomat, figyelnem kell, hogy a nedves cipőtalpammal el ne csússzak valamelyik lépcsőfokon.

Az ötödiken már hallom, hogy Columbo ismerős hangja bezengi a lépcsőházat. Fölérve az emeletünkre a korlát fölött előrenyújtva kicsavarom a dzsekimet, és hallom, hogyan koppannak odalent a vízcseppek.

Az ajtónk előtt Aylin frissen pucolt fekete Buffalo csizmái. Halkan nyitom ki az ajtót, és már a folyosón levetem a cipőmet, hogy anyám később ne pöröljön a lábnyomok miatt, és Aylinnak ne kelljen eltüntetnie őket. Hideg és nedves a zoknim, de amikor belebújok a nagyanyám kötötte patikba,¹ melegség terjed szét a lábujjaim között.

Anyám a heverőn, a takaró alatt olyan, mint egy hatalmas, lélegző hegy. Columbo homlokát ráncolva épp egy gyanúsítottat hallgat ki, anélkül, hogy a gyanúsított észrevenné, hogy ez történik, s közben horkolás mennydörög a szobánkban. A heverő előtti üvegasztalon üres csésze; alatta néhány barna kávékarikás számla, nehogy összekarcolódjon az üveglap.

Nem, Metin, mindez hazugság.

Nem kávéscsésze áll anyám előtt az asztalon, hanem egy pohár és egy üveg, rajta kék betűkkel: Jelzin. A vodkásüveg kiürült, sörök veszik körül. Kiosonok a konyhába, és találok a szekrényben egy raviolikonzervet. Ekkor a lakáson csattanás visszhangzik át, amelyet csörömpölés és kiáltás követ. A nappaliban hatalmas lángokkal ég egy személyautó. Columbo az utolsó pillanatban egy másik autó mögé tudott menekülni, de a lángoló gyanúsított ott fekszik az utcán. Látam már ezt az epizódot.

Óvatosan kihalászom a heverő részéből a távkapcsolót, és egy kicsit lehalkítom a tévét. Ha kikapcsolnám, anyám rögtön fölpattanna a hirtelen támadt csendre. Visszamegyek a konyhába, kinyitom a raviolikonzervet, és...

Necati Öziri (1988, Datteln / Észak-Rajna-Vesztfália) török családból származó német szerző. Különböző egyetemeken germanisztikát, újabb német irodalmat és filozófiát tanult. Színpadi szerzőként és dramaturgként ismert, *Vatermal* (Apajegy) című első regénye (Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin, 2023) fölkerült a Német Könyvdíj 2023-as rövidlistájára.

¹ patik (török) – sarkatlan házcipő, tutyi. [A ford.]

Nem, ez sem igaz, Metin. A legtöbb napunk, szó se róla, ilyen – de ez a nap más volt. Úgyhogy még egyszer előlről:

Szóval átázva jövök haza, az átnedvesedett hátzszakomat lerakom a porszívó mellé, belebújtatom a lábam a patikba, anyám a heverőn fekszik, az üvegasztal a palackokkal, a robbanás a tévében. Anyám felriadva fölül, haja, mint a csápok, szanaszét meredezik, szeme tágra nyitva. Előtte, a padlón az összetört pohár, anyám először a cserepekre, majd a képernyőre pillant, ahol a kocsí lángol, s amikor aztán meglát, lehajítja magáról a takarót, át akar mászni a heverő támláján, és a földre zuhan.

– Gyorsan, kifelé, Arda, kifelé! – kiáltja pánikban, fölugrik, és felém rohan. Mielőtt bármit mondhatnék, érzem, ahogy a keze a hajamba markol. Az üstökömnél fogva vonszol maga után a lakásajtó felé, amelyet kitar.

– Mi történt?

Aylin a szobája ajtajában áll. Olyan, mint egy szuperhősnő a képregényemből. Széles terpesz, lobonca vadul és kuszán a szemébe lóg, kezében a szempillafesték, mint valami fegyver. A szobájából kihallatszik, ahogy a Take That azt énekli: „Never forget where you’re coming from”. Egy hete egyfolytában ezt a számot hallgatja, és közben sír, mert épp feloszlott az együttes. Érzem, ahogy lassan lazul a markolás a hajamban. Anyám duzzadt szemének tekintete körüljár a szobában, Aylintól az égő autóra, a földön heverő üvegcserepekre, majd vissza Aylinra, aki dühösen a heverőhöz trappol, de valamiért nem kikapcsolja, csak lenémítja a tévét. Anyám kinyitja a száját, de nem szólal meg.

– Mi van veled, mama?

Érzem a lépcsőházból jövő hideget, amely a még mindig nedves tarkómra kúszik.

– Azt hittem, a ház...

Columbo közben előjött az autó mögül, és nézi az égő testet.

– Tényleg azt hittem, hogy földrengés...

– Tényleg lökött vagy, anya. Mikor hagyod abba végre ezt a szart?

Aylin a szempillafestékekkel a heverő előtt sorakozó üvegekre mutat.

– Hagyjál... Hol a cigarettám?

– Fogalmam sincs, hol a szaros cigarettád.

– Megint elloptad a cigimet! Menj dolgozni, és vegyél magadnak, ha mindenképp bagózni akarsz!

– Hé, csönd legyen ott fent; nem a bazárban vagyunk! – kiáltja egy hang a lépcsőházból; a nyavalyás dögöt tartó Schalke-drukker az. Tudom, hogy tennem kéne valamit, de túl gyorsan történik minden. Aylin elrohan mellettem.

– Hívd csak a zsernyákokat, recskagép! – kiáltja vissza, és bevágja az ajtót.

– Csupa kretén van itt – mondja Aylin, és egyenesen anyánk szemébe néz.

– Éhes vagyok! – kiáltom. Rögtön rám néznek mind a ketten, és pár pillanatig nem tudom, nem nekem szól-e a gyűlölet a tekintetükben.

– Drágám, nem voltál ma Serkan Amcánál? – kérdezi Aylin.

– Zárva voltak.

Néhány pillanatig mindnyájan hallgatunk. Működött a dolog: elértem, hogy legalább átmeneti fegyverszünet legyen.

– Gyere, drágám, csinállok neked valamit – mondja anyám és a nővérem egyszerre, és mivel mind a ketten kézen akarnak fogni, megint nem tudom, mit is csináljak. De aztán anyám vörös szeme tágra nyílik; mintha az egész arca megdőne, mielőtt a szájára szorítja a kezét és kirohan a fürdőszobába. Annyira tántorog, hogy azt hihetnénk, tényleg inog a ház. Miközben halljuk, ahogy anyánk a fürdőszobában öklendezik, nővérem a meleg hasához nyomja a fejemet. A pamutinge puha és olyan szaga van, mint régen, amikor még egy ágyban aludtunk.

– Semmi vész, csak valami romlottat evett. Poshadt banánt, tudod?

Természetesen tudom, hogy Aylin hazudik, és szerintem ő is tudja, hogy tudom. Egy pillanatra elképzelem, milyen lenne, ha kilépnénk ebből a játszából, ha eleresztenénk egymást és egymásra pillantanánk, nem úgy, mint a nagy nővér és a kisöcsi, hanem mint két ember, akiket ugyanaz a helyzet tart fogva. Érzem, ahogy Aylin lassan lazít az ölelésén. Az ingén a két nedves foltból látom, hogy sírtam. Talán nem is lehet másképp. Talán egyszerűen mindig a kisöccse maradok.

– Éhes vagy, mi? Gyere, menjünk a konyhába.

Az evőeszközös fiókból kiveszi a konzervnyitót, a szekrényből meg a raviolikonzervet, amit aztán a tűzhelyre állít. Mivel egyikünk sem tudja, mit mondhatnánk, némán állunk egymás mellett, a sárga tésztaapárnákat bámuljuk, és várjuk, mikor pöffenek föl az első buborékok a piros szószban, és közben a fürdőszobából még mindig halljuk az öklendezést és a vécélehúzás hangját.

Metin, nem tudom, miért mesélem másképp, mint ahogy történt. Miért akarnak mindig másfelé elkanyarodni a mondatok. Netán azért, mert félek, hogy halálom után a családtagjaim kezébe kerül a laptopom, s akkor elolvashatják ezt itt, és elárulva érezhetik magukat? Vagy mert én magam is szívesebben emlékeznék máshogyan erre a napra?

Rengeteg ilyen nap és rengeteg ilyen marakodás volt kettejük közt. De ezen a bizonyos napon, amikor a Mevlana-Grill zárva volt, az eső egyszerűen nem akart elállni, és Columbónak egy lángoló autó mögé kellett bújni, ezen a napon nem tudtam az összetűzésüknek véget vetni. Ezen az egy napon valamiért néma maradtam. Úgyhogy még egyszer vissza.

Aylin odamegy a heverőhöz, és leveszi a tévé hangját.

– Megint elloptad a cigarettámat!

– Nem loptam el a szaros cigarettádat!

Anyám végre elengedi a hajamat. Betámolyog Aylin szobájába.

– Mit akarsz ott?

– Majd meglátod!

Ekkor a nővérem pillantása rám esik, odajön hozzám, és odahúzza a fejemet a hasához.

– Semmi baj, Ardacım.

Anyám a kezében egy doboz Camellel jön vissza.

– És ez itt mi, te kis szarházi?

– Az az enyém.

- És miből vetted?
- A saját pénzemből.
- Rákos leszel tőle.
- De legalább nem hiszem azt tőle, hogy összedől a ház.
- Mihelyt elköltöztél, azt csinálsz felőlem, amit akarsz.
- Eh, nyald ki a seggem, te kurva!

Anyám a lába mellé ejti a dobozt. Nagy lendületet vesz; érzem, amint Aylin egész teste megfeszül. A rándulás, amikor anyám keze az arcára csattan, végigfut a gerincén, le a hasáig, amelyhez még mindig odanyomja a fejemet. Aztán elereszt. Az ajkához nyúl; véres lesz az ujjhegye. Arca egyik pillanatról a másikra olyan lesz, mint egy porcelánbabáé, amelyre piros filccel festettek száját. Én még mindig ott állok köztük. Még sosem láttam ilyennek a nővéremet. Sem gyűlöletet, sem dühöt nem látok rajta, csak végtelen ürességet. Teljesen mozdulatlanul néz anyánk kivörösödött szemébe, aki, úgy tűnik, maga is megijedt. Még soha nem ütötte meg egyikünket sem. De minthogy ez most megtörtént, arra számítok, hogy anyánk újra ütni fog, talán büntetésként, amiért Aylin egyáltalán nem védekezik, nem kiabál vissza, sőt egy tapodtat sem mozdul, egyszerűen csak nézi anyánkat. Vagy hogy odaugrik a nővéremhez, és szorosán átöleli. Valahogy mind a két folytatás logikus lenne. De anyám csak lassan leereszti a karját, és a pillanat, amikor valamelyik folytatás lehetséges lett volna, elmúlt. Épp ebben a pillanatban jóvátehetetlenül elromlott valami.

Aylin lehajol hozzám. Megcsókolja a homlokomat.

– Sajnálom, drága öcsisajt – súgja a fülembé, mielőtt odafordul anyánkhöz. Nyugodt hangon – csaknem úgy, mintha bocsánatot kérne tőle – azt mondja: – Egyszer még lelöklek a lépcsőn.

Aylin kimegy, és nyitva hagyja maga mögött a lakásajtót. Hallom a lépteit a lépcsőházból. Csak amikor odalent becsapódik a kapu, akkor rohan ki anyám a lépcsőházba, és áthajít a korláton egy esőkabátot:

– Legalább vegyél föl valamit, szarházi! Esik!

Amikor másnap megjöttem az iskolából, és láttam az esődzsekit, amit anyám Aylin után hajított, a földszinten a bevásárlókocsin lógni, tudtam, hogy a nővérem nem jön vissza többet.

Pár hét múlva fölhívott – hétvégén délelőtt, mert anyánk olyankor még alszik. Aylin elmondta, hogy most egy másik családnál él. A beszélgetésünkben sokszor isméttem, hogy „oké”, de csak amikor letettem, és hallottam a lakásban a csendet, akkor fogtam föl, hogy mostantól egyedül leszek anyámmal.

Te nem voltál ott, Metin; nem az, hogy hiányoltalak vagy ilyesmi, de egyszerűen nem voltál ott, a maga módján anyám sem volt jelen, Aylin pedig elment, és ez azt jelentette, hogy nekem is új családot kell keresnem.

[...]

Azt szeretném, Metin, ha el lehetne kapni és be lehetne gyűjteni az emlékeket. Mint a rovarokat, akik saját életet élnek, és velük született ösztön vezérli őket. Hengeres befőttesüvegekben tartanám őket, jól rácsavart fedél alatt. Így sora-

koznának a pincében egy faliszekrényben: csupa drótszerűen vékony élőlény, némelyikük szárnyas, mások páncélosak, és valamennyiüknek csápjja van. Mindegyikük saját tapasztalat, melyek magukban hordozzák az útmutatót egy teljes világ fölépítéséhez. És amikor úgy tartja kedvem, elővenném ezt vagy azt az üveget, lecsavarnám a fedelét (amely ki lenne lyukasztva, hogy ott bent a lények levegőt kapjanak), és belelógatnám az ujjaimat. Hagynám, hogy a szőrös állatka a hosszú lábaival a kézfejemen át fölmásszon az alkaromra, majd föl a vállamra, a nyakamra s végül a számba, s én behunyom a szemem, és lenyelem. És amikor újra kinyitom a szemem, már valahol máshol vagyok.

Tizenhét éves vagyok, és újra ott a parkban, ahol a tesókkal a bokrok közé hajtottuk a kis zacskókban tartott fűvünket, még mielőtt odaérnének hozzánk a futva közeledő zsernyákok, akikre aztán ártatlanul rámosolyogtunk. Ülök egy padon, és egy teljes nyáron át ülünk Dannyvel egymás mellett; kék a nyelvünk a cukros jégkásától. A Mevlana-Grillben vagyok, és Savaş épp arra tanít, hogy kell szakszerűen dönert enni, tudniillik úgy, hogy nem a dönert közelítjük a szánkhoz, hanem a szánkat a dönerhez. Bojannal vagyok mindenféle hivatalok csendes folyosóin: lehajtjuk a fejünket és lehalkítjuk a hangunkat, de így is túl hangosak vagyunk.

Ezeken a helyeken ma is élnek a korábbi énjeink, egyszerre és egymás mellett. Iskolai füzeitek, amelyeket lapoznak, csupa zsírpecsét, mert dönertől zsíros ujjakkal írták a leckéjüket, tockosokat osztogatnak egymásnak, utánabámulnak a lányoknak, és utolsó nyaruk ott, a padon sosem fog véget érni. És ha látják, hogy megjöttem, rám néznek, és csak ennyit mondanak: „Hol voltál ilyen sokáig, tesó?“, és felém nyújtanak egy jointot vagy egy jégnyalókát, mintha azt mondanák: „Gyere, ülj le”.

Úgy látogatom meg őket, mint távoli rokonokat, mint testvéreket, akik azóta valahol a maguk életét élik. De mégis mindig megtalálom őket a pályaudvarnál.

Széles, hamuszürke térség van előttem. Szürke kőlapokkal van lefedve: beton-tenger. A tér melletti buszállomás kocsiállásai fölött mattüveg-konstrukció függ acélsodronyokon, mint egy esőfelhő a Ruhr-vidék fölött. A tér közepe a galambok birodalma. Az egyik kocsiállás mellett ülök egy pad támláján, mellettem a többiek: Savaş, Danny, Bojan.

Az ezüstszerű telefonszámot bámulom az edzőcipőim között. Danny karistolta bele a pillangókésével a pad kék lakkjába, arra az esetre, ha föl kéne hívunk valakit. Nem tudom, miért lehetne erre bármikor is szükség. Itt találkozom Savaşsal, Dannyvel és Bojannal; ehhez nem kell telefonálgatással idegelnünk egymást. És ha nincsenek itt, akkor sem kell felhívnom őket. Akkor nem érnek rá, különben itt volnának.

A kijelző fölötti óra számlapjának annyi. Állítólag egyik éjjel valaki először az órára ment rá baseballütővel, aztán a beavatkozni próbáló buszsofőr fejére. Hogy lehet valaki ilyen hügyagyú? Ha jön egy idióta baseballütővel, mert valami tisztáznivalója van a pályaudvari órával, akkor világos, hogy ez a kettejük ügye az órával, amibe abszolút helytelen beavatkozni. Pláne, ha a páciens baseballütőt lóbál. Danny azt hallotta, hogy az oroszok közül volt valaki, de én

nem hiszem. Annyi biztos, hogy hamarosan felbukkannak itt a zsernyákok, hogy a végére járjanak a dolognak.

Ezért aztán Bojan ma riadókészültségben van. Ámbár ez így nem igaz: Bojan tulajdonképpen mindig riadókészültségben van. Mellettem ül, és tekintetével jobbról balra, balról jobbra szkenneli a teret. Ha feltűnik két egyenruha, ő észleli és ő lécel le elsőként – még nálam is gyorsabban. Ugyan ma tehetnek nekem egy szívességet a rendőrök. Világos, hogy jönni fognak a faszszopók, úgyhogy semmi cucc nincs a zoknimban, és a biztonság kedvéért a következő pár napban sem hozok magammal semmit. Lassan egyébként is le kéne jönnöm erről a kurva szerről.

Egy kicsit seftelni, az még oké. Egyszer-egyszer én is hozok valamit a sulinkba járó német skacoknak, hogy chillezhessenek az új lakótelepükön, a Lidl parkolójában, és kis gengsztereknek érezhessék magukat. De előbb-utóbb elkapják az embert. Biztos, hogy a Felsált nem is soká, hiszen a fél város tudja a számát. És amikor felmegyek hozzá, hogy hozzak magamnak egy új csomagocskát, és állok a szanaszét heverő pizzásdobozok közt, és látom, ahogy a korpás fejű Felsált a Ramones-pólójában a képernyője előtt gubbaszt, és a World of Warcraftot nyüstöli, és a gépe szellőzőnyílásánál szárítja a cuccost, miközben minden szaglik a bongtól, és még a lerecskázott kanapéján is hellyel kínál, amin tutira nem ült még soha egy lány sem, akkor minden alkalommal biztos vagyok benne, hogy semmi szín alatt nem akarom így végezni. Fogalmam sincs, mit akarok, de ezt biztosan nem. Az érettségiig mindenestre meg kell élnem valahogy.

Ha a zsernyákok kikérdeznak, hogy mit tudunk, Savaş, Danny meg én (Bojan nem, ő meg se szólal) szépen előadjuk majd nekik, amit hallottunk, mármint hogy a három paddal odébb tanyázó Gabbák voltak. Merthogy a Gabbák igazi genyák, akik megérdemlik, hogy egy kicsit megmogyorózzák őket a zsaruk. Dél előtt bekapnak egy-egy színes bogyót, és aztán egész nap az idióta breakdance-üket nyomják a rádiómagnóból dőlő technózenére: egy helyben járnak, és úgy rázzák a borotvált fejüket, mint akiknek epilepsziás rohamuk van, komiszabb, mint a Bojanéi. A pitbulljaik közben ott ugrándoznak körülöttük, és senki nem tudja, hogy a dögök azért félnek-e, mert a gazdáik be vannak kattantva, vagy egyszerűen együtt táncolnak velük. Danny szerint a Gabbák egyáltalán nem ná-cik. Danny könnyen beszél. Lehet, hogy nem vérnácik, horogkeresztrel, bakancscsal meg ilyenekkel, de ha tehetnék, kicsinálnának.

Nyilván késő délután van, mert mostanra szinte üres a pályaudvar, és akik velem együtt jöttek ki a suliból, már mind hazamentek busszal, és most valószínűleg éppen a drága mamájuk jó német házikosztját falják. Ez annyit jelent, hogy a Gabbáknál hamarosan múlni kezd a tarka bogyók hatása, és ugyanúgy fognak unatkozni, ahogyan mi. Legkésőbb akkor végigtáncolnak a pályaudvar előtti téren, a Lonsdale-dzsekijükben és Air Max-cipőjükben lecövekelnek a padunk előtt, és valamelyikük megteszi az első lépést, értsd: fejbe dobja valamelyikünket egy sörösdobozzal, mire Savaş rögtön fölpattan – bunyónál mindig ő támad elsőként az ellenfélre, mert szerinte az első ütés a döntő, aki elsőnek üt, az nyer.

Remélem, mi addigra már lelélünk. De az is lehet, hogy semmi nem történik. Lehet, hogy a Gabbák egyszerűen egész nap helyben fognak járni, én meg

csak itt fogok ülni Dannyvel, Bojannal és Savaşsal, és várni, hogy elkezdődjön végre a kibaszott élet.

„Fiatal vagy és csupa hektika körülötted, a fejed zsong, de az élet nem fika, tulajdonképp szabad vagy s nincs bajod, eldöntheted, milyen legyen a holnapod, hogy mit akarnál, lehet, hogy ez még távoli, de pöcsfej, ki nem is próbálja ki.”

A szöveget, amit Savaş rappel, miközben Danny szájjal nyomja hozzá a ritmusalapot, kívülről tudom. Még emlékszem, amikor először hallottuk a *Viván* az „Életem legjobb napja”-t. Ez pontosan azon a délutánon volt, amikor Savaş megtudta az osztályfőnökétől, hogy meg fog bukni. Már mint először. Úgy tizenhárom évesek lehettünk akkor. Savaş azt mondta ugyan, hogy nem izgatja a dolog, mert úgymint rapperkarriert fog csinálni, mégis hirtelen sírva fakadt, amikor meghallotta a dalt. És ez eléggé sokkoló volt, mert tulajdonképpen soha semmiért nem sírt, még akkor sem, amikor Serkan Amca otthon rendesen megrakta, amiért megbukott. Összedobtuk a rávalót, megvettük az albumot, és kívülről megtanultuk az összes nyavalyás számot. Savaş azt vállalta be, amit Kool Savaş rappelt (már csak a név miatt is), én meg azt, amit Eko meg a többiek. Korábban arról álmodoztunk, hogy Berlinbe megyünk, és együtt fogunk rappelni. Ebből aztán annyi lett, hogy csak Savaş rappel, és én írom neki a szövegeket. Párszor még be is ment egy stúdióba a szövegemmel, hogy fölvegyenek egy-két számot; az unokatestvére, Barış egyik haverjáé volt a stúdió, de Savaş szerint szar volt a ritmusalap, amire tolnia kellett. Azóta nem is rappel, csak Danny szájdobjára, ami nem is rossz.

„Kész vagyok rá, naptáradba bejegyezheted; megváltoztatom a világot, mint a Kilenc Tizenegy.”

Miközben én headbangelek, ahogy hallgatom Savaş, Bojan olyan mozdulatlanul ül mellettem, mint egy gyík a török napsütésben. Egy milliméternyit sem moccan, mint akin rajta a merevgörccs. Csak a gombszemeivel pásztázza előttünk a teret. Pont ugyanígy ült itt akkor is, amikor megismertük. Egyik nap egyszerűen csak ott gubbasztott a padunk legvégén, és csak azért figyeltünk föl rá, mert másnap reggel megint vagy még mindig ott ült. Világos volt, hogy ő sem buszra vár, hogy nem készül sehova. A lábát az ülőfelületre, fejét a tenyerére támasztotta. Savaş volt az, aki akkor megszólította: – Mi van, tesó? – mondta. De Bojan nem reagált. Úgyhogy én folytattam:

– Honnan jössz, öreg?

Semmi.

– Akarsz egyet a pofádra? – váltott fenyegetőre Savaş.

– Mi van már? Miért nem válaszolsz? Kurva gyereke vagy? Kurva az anyád, aki pénzért árulja magát?

Ekkor nézett ránk, résnyire húzott szemmel, Bojan először.

– Van úgy, hogy ez az egyetlen lehetőség, nem? – válaszolta, és attól fogva közénk tartozott. Később megértettem, hogy Bojan egyszerűen nem szeret fecsegni. Ha kérdeznek tőle valamit, többnyire csak ennyit mond: „Húzd be a nyakadat.” Tök mindegy, mit kérdeznek tőle. Ez az anyja titkos receptje, amit Jugoszláviából menekülve minden határőrségnél a fülébe súgott. Ha pedig mégis mond valamit, akkor Bojan-style-ban, komikusan kezdve a mondatokat, úgy, hogy az valahogy dörzsölten, de totál oda nem illően is hangzik. Én időközben

hozzászoktam, hogy Bojan folyton olyasmiket mond, mint „Ezzel párhuzamosan odamehetünk a DM-ben az ivóvíz-automatához, nem?” vagy „Ez előtt a háttér előtt most legjobb lesz lelépnünk”. Állítólag hét vagy nyolc nyelven beszél: tud szerbül, horvátul, bosnyákul satöbbi. Nekem, őszintén szólva, egyik úgy hangzik, mint a másik. És ahány nyelvet Bojan állítólag tud, annyi útlevele is van. Hét darab, de egyik sem ér semmit, mert a német nincs köztük. Ez közös kettőnkben Bojannal. Mert ha jönnek a zsaruk, mindig mi vagyunk azok, akiknek órák hosszat magyarázkodnunk kell. Nekem azt, hogy miért nincs útlevelem, Bojannak azt, hogy neki miért van hét. Továbbá Bojannak persze azt is, miért nincs apja. Mármint igazi apja. Az anyja tudniillik egy jugoszláviai ismerőse unokatestvére fivérének az ügyvédjének egy barátjához ment hozzá. Valahogy így. Az anyja sok pénzt és ki tudja, még mivel fizetett ezért a házasságért. Bojan is fizetett ezért az esküvőért: a nevetésével, amelyet Szarajevóban a szétbombázott kertjükben ásott el. Amikor ezt meséli, mosolyog, de a szeméig, bizonyítva, amit mond, nem ér el a mosoly. De az új papájának van bejelentett lakhelye, és ezért vette el és jelentette be Bojan anyját – fogkeféstül, szennyesruhástul, mindenestül. Ha Bojant az igazi apjáról kérdezik, annyi a válasz: „Az feszt behúzza a nyakát”, és aztán megmarkolja az igazi apjától kapott ezüst nyakláncát, rajta a karddal. Minden nap rajta van a lánc, azt állítja, hogy még soha életében nem vette le, pedig jól tenné, ha levenné. Mostanra olyan rövid neki a lánc, hogy elszorítja a nyakát, a kard meg nevetéségesen eláll. Bojan rám néz.

– Tulajdonképpen mit akarsz csinálni, ha végzel?

Ha Bojan nem mondja is ki, tudom, hogy az iskolára gondol. Az utóbbi időben úton-útfélen ezt a kérdést vágják a fejemhez, és minden tanár szükségét érzi, hogy rohadt okosan beledumáljon, miközben egyáltalán nem ismernek.

– Mindenesetre semmi kedvem mindennap bemenni valami irodába és halálra dolgoznom magam valami tésztaképűnek – mondom.

– Tésztaképű – ismétli Bojan, és közben cuppog, mint aki ízlelgeti a szót.

– Valami hűdenagy durranásnak tartod magad, mi? – kapcsolódott be gúnyosan Savaş.

– Álldogálj egyszer tíz órát a dönernyárs mellett, és megtudod, hogy van rosszabb az irodai munkánál.

Mintha tehetnék arról, hogy elbaszta a dolgát a suliban, és hogy állandóan segítenie kell az apjának.

– Az irodalommal akarok kezdeni valamit. – Ahogy kimondom, egy pillanat néma csönd, aztán Dannyből és Savaşból egyszerre robban ki a röhögés.

– Mit tudom én, de ezekből a sztorikból valahogy csak pénzt kell csinálnunk, nem? – próbálom kivágni magam, de semmi esélyem. Savaş teátrálisan veti keresztbe a lábait, és úgy húzza végig az ujját az orrán, mintha egy szemüveget volna föl.

– Khm, igen; Arda professzor vagyok, és eszméletlenül ihin-tehel-ligens vagyok.

Az egyetlen, aki nem röhög közülünk, Bojan.

– De akkor rólam is mesélned kell – mondja elgondolkodva.

– Hogy érted?

– A történetekben.

– Ja úgy; hát persze.

– Becsszó? – kérdezi Bojan, a pillantásából látszik, hogy komolyan. Mielőtt válaszolni tudnék, Danny odaül mellém, és átkarolja a vállam. Úgy nyújtja oda a cigijét, mintha joint lenne.

– Nesze, tesó, először lazíts.

Tudja, hogy nem cigizek. Csak tesztelni akar. Valahogy nem fogja föl vagy nem akarja elhinni, hogy van, aki füvezik, de nem dohányzik.

– Ez se egészségtelenebb, mint a fű, vagy? – kérdi Danny, és még közelebb tartva nyomja az orrom alá a cigit, úgy, hogy marja a füst a szememet. Csettintek a nyelvemmel.

– Nem az egészségről van szó.

– Akkor miről? Fejtse ki nekünk, doktor úr.

– Túl drága ez a szar – mondom, és látom, hogy vigyorog közben magában Savaş. Senki és semmi nem férközhet Savaş és közém, még egy ilyen Danny-féle haver sem.

– Wallah,² ez még igaz is – mondja Danny, és a földre pöcköli a csikket, elénk, ahol az tovább füstöl. Más németeknél zavar, ha úgy beszélnek, mintha kanakok³ volnának, de Dannynél ez oké. Osztálytársak voltak Savaşsal a duisburgi Gesamt-Süd suliban. Amikor Savaş négy éve nyáron először hozta magával a pályaudvarhoz, és Danny arcpuszival üdvözölt, azt hittem róla, hogy olasz, mert „Danielo”-ként mutatkozott be. De amikor megkérdeztem, hogy Sziciliából való-e a családja (akkortájt láttam először *A keresztpát*), elmondta, hogy a totál Olaszország-imádó anyja nevezte el őt Danielónak. Az anyja állandóan grappát iszik, és hangosan Eros Ramazotti-gicsszlágereket kornyikál, többnyire ilyen-olyan seggfejekkel, akikkel az elvonón ismerkedett meg, és akiket Robertónak vagy Francónak hív, miközben egyszerűen Robert vagy Frank a nevük. Más szóval: Danny teljesen normális csávó, csak éppen kattos az anyja, amitől aztán ő is kanak egy kicsit.

– Lépjünk valamerre – mondom a többieknek. Nemcsak azért, mert unatkozom, hanem mert a Gabbák összedugták már a bőrfejüket, és egyre sűrűbben sandítanak ide, a padunkra. Ez nem fog sokáig ennyiben maradni. Tudom, hogy ha egyszerűen azt mondanám a fiúknak, hogy nincs kedvem semmilyen szívózáshoz, gyávának tartanának. Legalábbis Danny és Savaş. Bojan talán nem. Ő is elég idegesnek látszik, mindazonáltal nem a Gabbákhoz nézeget át, hanem fölfele figyel. Néha, ha repülőgépet hallani, Bojan percekgig fürkészi az eget, mert a repülő egyike azoknak a dolgoknak, amelyek nyugtalanítják. A lapockájára teszem a kezem, és én is fölnézek. De nincs fölöttünk semmi.

– Oké, oké – mondja Bojan, de érzem, ahogy kezd gyorsabban lélegezni. Egyre hevesebben mozog a háta a tenyerem alatt, míg aztán a vállát hirtelen fölrántja, a fejét és a lábát meg behúzza, és az egész teste görcsbe merevedik. Amikor először láttam Bojannak egy ilyen rohamát, azt hittem, a Gabbák bogyoiból dobott be egy-kettőt. Aztán elmagyarázta nekünk, ilyenkor föl kell feszítenünk a száját és ki kell húznunk a nyelvét, de mivel Danny és Savaş undorodnak ettől,

² Az arabból átvett ifjúsági szleng; jelentése „istenemre”, „bizisten”. [A ford.]

³ Az „ember”, ill. gyerek” jelentésű polinéz *Kanake* szót a német nyelvterületen pejoratív megnevezésként (illetve maguk az érintettek önironikus önmegjelölésként) használják a déli-keleti országokból, elsősorban Törökországból betelepült vendégmunkásokra. [A ford.]

ez mindig rám marad. Nem mintha én szívesen turkálnék Bojan nyálban úszó szájában, de ha leharapja vagy lenyeli a baszott nyelvét, akkor többet nem szólal meg egy nyelven se a hétből. Úgyhogy az ölembe húzom Bojan remegő fejét, a szájába dugom a kezem, amíg jó fogást nem találok, aztán lefelé rántom az állkapcsát, miközben ő továbbra is rángatózik, és a szája sarkából nyál folyik a farmeromra. Danny közben fölugrott, de csak hülyén bámul, mintha valami állatot látna épp kölykezni az állatkertben.

– Segíts már! – kiáltok rá.

– De mindjárt elmúlik.

És tényleg. Bojan teste megnyugszik, és most úgy néz rám alulról, mintha azt kérdezné, mi a francot keresnek az ujjaim a szájában.

– Na, visszatértünk? – vigyorog Danny megveregetve Bojan vállát, mialatt én Bojan gatyájába törölgetem a síkos ujjaimat. Ez mostanában valahogy gyakrabban történik Bojannal, mint korábban.

– Tényleg nincs semmi nálad? – faggat Savaş.

Megrázom a fürtjeimet.

– Egy szarjankó vagy, Arda.

– Megkérdezhetnénk a csajokat – mondja Danny, és odavillantja barna szemét a pályaudvar előtti tér túlsó oldalán, pont velünk szemben álló padra. Xenia és Tanja ücsörög ott, és úgy vihognak, mint két ragadozómadár. Csak akkor hagyják abba a keselyűvijogást, ha valami öltönyös fazon megszólítja őket, és úgy tesz, mintha valami buszról vagy ilyesmiről érdeklődne, ők meg fölmutatják neki a színesre lakkozott körmű középső ujjukat.

– De az imádottad még nincs is ott – vigyorog Savaş gonoszul.

– Nemár – mormolja Danny, és lesüti a szemét. A halántéka még el is pirul egy kicsit. Susanna tényleg a gyengéje. Pedig Danny az aranybarna bőrével és mély pillantásával épp elég csajt szed föl. Nem is tudja a jófiú, milyen jó dolga van. Amint valamelyik csaja komolyra akarja fordítani a dolgot, Danny szakít vele. Aztán meg hosszan és részletesen elmeséli nekünk, hogyan csókolózott utoljára a lánnyal, és közben lehunyt szemmel azt mormolja: *hmm...*, mintha azt idézné fel, milyen íze volt. Néha azt gondolom, Dannynek fontosabb, hogy megnőzzön előttünk, mint hogy tényleg összejöjjön valami a csajokkal.

– Azok úgyse adnak semmit – mondom. – Ugorjunk el a Felsálhoz egy tízes pakkért. Összedobjuk rá.

Bojan és Danny, mint mindig, megvárják, mit szól Savaş a dologhoz. Amikor hallják tőle, hogy „Oké, tűzés”, azonnal föl pattannak mindketten.

Micsoda kutyák!

TATÁR SÁNDOR fordítása